

om dette Spørgsmaal, og jeg kan saa meget lettere unblade det, som den ærede Ordfører flere Gange urgerede, at hvorledes det end gif, saa vilde denne Sag udkræve en mere indgaaende Undersøgelse, og der vil da, for saa vidt den ærede Ordførers Haab i saa Henseende gaar i Opfyldelse, være Veilighed til med større Udørlighed at drøfte de Spørgsmaal, som her bleve antydede og berørte af den ærede Ordfører. Den ærede Ordfører spurgte: Hvorfor har Regjeringen ikke henvendt sig til Rigsdagen, inden den tog Bestemmelse om at give denne Koncession til Gjedserbanen. Jeg skal dertil svare, at da Regjeringen i Lov af 23de Mai 1873 havde den fornødne Bemyndigelse fra Lovgivningsmagtens Side til at koncessionere den ompurgte Fjernbane og det i Forbindelse dermed staaende Havneanlæg, og da de fornødne Regler om Expropriation og Sligt ogsaa vare til Stede, var der ingen Nødvendighed for Regjeringen til at søge nogen yderligere Bemyndigelse hos Rigsdagen inden denne Koncession blev udfærdiget. Hvis man vilde — og den ærede Ordfører antydede dette — have gjort Anlægget paa den Maade, at det blev en Statsbane, ja, saa havde naturligvis Spørgsmaalet om Rigsdagens Billigelse fremstillet sig. Men naar man ikke havde tænkt paa at gjøre Gjedserbanen til en Statsbane — selv om man antager, at i en ubestemmelig Fremtid ville de øvrige Baner her i Landet gaa over til at være Statsbaner — ligger Grunden dertil allerede deri, at den mellemliggende Bane mellem Statsbanerne og Gjedserbanen, den Bane, gennem hvilken Forbindelsen skulde vedligeholdes ved Gjedserbanen, ikke er nogen Statsbane. Jeg skal iøvrigt henholde mig til de Oplysninger, jeg har givet Finantsudvalget i de Skrivelser, som den ærede Ordfører henviste til og tildels oplæste. Jeg skal hævde, at naar Loven af 23de Mai 1873 i sin 10de Paragraf fastsætter, at naar Banerne ere anlagte, kan Indenrigsministeriet tillade, at det sjællandske Fjernbaneselskab overtager Driften af Banerne paa Sjælland og den, der er Indehaver af Koncessionen paa den lolland-falsterste Bane, Driften af Banen paa Falster, saa omfatter denne Tilladelse, som den nævnte Lovparagraf indeholder, og som gaar ud paa, at Indenrigsministeren kan overdrage det lolland-falsterste Baneselskab Driften af Banen paa Falster, ikke blot — hvad der er fremhævet i min Skrivelse — en Ret for mig til forud at give Tilsagn om, at jeg, naar Betingelserne ere til Stede, vil samtykke i en saadan Overdragelse, men den indeholder tillige, saa vidt jeg skjønner,

utvivlsomt en Ret for Indenrigsministeren til at overdrage Gjedserbanen i Forpagtning til det lolland-falsterste Selskab. Naar Loven i Almindelighed bemyndiger til at tillade det lolland-falsterste Selskab at overtage Driften af Banen paa Falster, er der ikke talt om Villkaarene derfor, om den sker ved Forpagtning eller hvorledes. Naar den ærede Ordfører fremhævede, at ved en saadan Transaktion, hvorved Forpagtningen er tilsaat at skulle overdrages til det lolland-falsterste Selskab mod et Beløb, som svarer til 4 pCt. af Anlægskapitalen, der ikke maa være over 3 Mill. Kr., vil selvfølgelig Statens Rentegaranti for det lolland-falsterste Selskab afficeres, saa er dette jo sagt ganske ligefrem i min Skrivelse, som den ærede Ordfører henviste til, og jeg skal gjentage, hvad der er anført i Slutningen af den, at Bestemmelsen om, at Driften af den falsterste Bane maatte overdrages til den, der var Indehaver af Koncessionen paa den lolland-falsterste Bane, blev efter den daværende Indenrigsminister Jonnesbechs Forlangende optaget i Loven af 23de Mai 1873 af Hensyn til, at Rentegarantien var tilstaaet den lolland-falsterste Bane, og af Hensyn til, at denne Rentegaranti nødvendigvis vilde kunne blive afficeret af saadanne Forpagtningsforhold, som her er Tale om. Ja, jeg tror ikke, at der for Dieblirket er Anledning til at komme videre ind paa denne Sag, med Hensyn til hvilken den ærede Ordfører jo udtryffeligt har fremhævet, at den bør gjøres til Gjenstand for en yderligere Undersøgelse. — Jeg skal nu gaa over til Vædringsforslagene til § 19, og der findes da først Vædringsforslagene under Nr. 38, 39 og 40, som angaa Oprettelsen af et Handelsdirektorat. Den Henvendelse, som siden 2den Behandling er rettet til Rigsdagen fra det almindelige Børsmøde her i Staden om Oprettelsen af et Handelsdirektorat, beviser i ethvert Fald, at Handelsstanden ikke betragter Oprettelsen af et Handelsdirektorat som øresløs under det nuværende Ministerium, da Henvendelsen er blevet vedtaget med et til Enstemmighed grændsende Flertal af samtlige rette Vedkommende. Jeg havde haabet, at denne Henvendelse vilde have øvet nogen Indflydelse paa det ærede Udvalgs Flertals Stilling til Spørgsmaalet om Oprettelsen af et Handelsdirektorat, og jeg kan kun høiligen beklage, at det ikke er saa, men ved Siden deraf haaber jeg, at det høie Things Flertal dog vil tillægge denne indtrængende Henvendelse fra samtlige Vedkommende en større Betydning, end Udvalgets Flertal har gjort, og at det høie Thing derved vil vise, at